

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt X U 622/18 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił obie zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustalił prawo P. N. do zasiłku chorobowego za okres od 24 października 2017 roku do 23 kwietnia 2018 roku oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 24 kwietnia 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku i stwierdził brak obowiązku zwrotu pobranych świadczeń wraz z odsetkami.

Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznając apelację organu rentowego, który wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz oddalenie odwołania osoby odwołującej się, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Podniesione przez organ rentowy w apelacji zarzuty w żaden sposób nie podważają prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Dokonana przez ów sąd wykładnia przytoczonych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń tutejszego Sądu.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2020.0.870 t.j.; dalej także ustawa zasiłkowa), ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 22 ustawy zasiłkowej).

Powołany przepis zawiera bezsprzecznie dwie przesłanki, które powodują utratę prawa do zasiłku chorobowego. Pierwsza przesłanka to wykonywanie pracy zarobkowej (w okresie orzeczonej niezdolności do pracy). Druga to wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej dotyczący wykonywania przez skarżącego w czasie orzeczonej niezdolności do pracy zarobkowej pracy polegającej na występowaniu w charakterze pełnomocnika w prowadzonych postępowaniach podatkowych jest w całości bezzasadny. Sąd II instancji zważył bowiem, że argumentacja zawarta w apelacji sprowadza się w istocie wyłącznie do polemiki z bezbłędnym stanowiskiem Sądu meriti, znajdującym oparcie w bezbłędnie ustalonych faktach na podstawie powołanych dowodów, z których wprost wynika, że skarżący posiada dwa podpisy elektroniczne, które są dostępne, zarówno dla niego jak i pracowników jego kancelarii podatkowej. Podpisy są wystawione na nazwisko wnioskodawcy. Do jego korzystania skarżący upoważniał pracowników ustnie. Z kolei deklaracje podatkowe wysyłane do odpowiedniego urzędu skarbowego generowane są automatycznie za pośrednictwem odpowiedniego programu komputerowego na

podstawie wprowadzonych danych i opatrzone podpisem elektronicznym. Klucz służący do identyfikacji osoby w postaci pendrive dostępny był dla pracowników i używany przez nich do składania deklaracji i pism z upoważnienia ubezpieczonego, w czasie jego choroby. W tym stanie rzeczy Sąd II instancji uznał, że nie zasługuje na akceptację argumentacja organu rentowego powołana w apelacji, a dotycząca twierdzenia, iż nie ma żadnych prawnych możliwości, aby dane służące do składania podpisu elektronicznego mogły być udostępniane osobie trzeciej. W istocie podpis uwierzytelniający składany jest automatycznie i nie służy do składania oświadczeń woli. Pracownicy kancelarii wykorzystywali kwalifikowany podpis elektroniczny celem uzyskania identyfikacji elektronicznej, tym samym uzyskując dostęp serwera i możliwość złożenia e-deklaracji. Tym samym podkreślić należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału, na podstawie którego sąd rejonowy poczynił ustalenia wynika, iż skarżący w spornym okresie nie wykonywał działalności, którą można zakwalifikować jako pracę zarobkową.

Pracą w rozumieniu omawianego przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie. Za pracę zarobkową uważa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Przy czym przy określeniu "zarobkowego" charakteru pracy wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta "w celu zarobkowym". Zdaniem Sądu Okręgowego, wystarczy zatem podjęcie jakiejkolwiek czynnej działalności, zmierzającej do uzyskania wynagrodzenia lub dochodu, by mówić o pracy zarobkowej rodzącej skutek w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego przez ubezpieczonego, który korzystając ze zwolnienia lekarskiego pracą taką podejmuje. Tym samym wykonywanie pracy zarobkowej, niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia ubezpieczonego, stanowi samodzielną negatywną przesłankę (podstawę) utraty prawa do zasiłku chorobowego (por. wyrok SN z 2008-10-03 II UK 26/08 opubl: L. wyrok SN z 2018 05 -09 III UK 72/17 L.).

Pracą w rozumieniu w/w przepisu w potocznym tego słowa znaczeniu jest także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 2005 r., II UK 154/04, OSP 2006, z. 4, poz. 43 i powołane w jego uzasadnieniu: wyrok SA w Warszawie z dnia 16 maja 1996 r., III AUr 388/96, Prawo Pracy 1997, nr 2, s. 43; wyrok SA w Katowicach z dnia 20 stycznia 1999 r., III AUa 945/98, OSA 1999, z. 11-12, poz. 58; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2000 r., II UKN 513/99, OSNAPiUS 2001, nr 20, poz. 627; wyrok SN z dnia 19 lipca 2001 r., II UKN 494/00, OSNP 2003, nr 9, poz. 234).

Jednakże nie każdy przejaw aktywności stanowi wypełnienie przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, powodujący utratę prawa do zasiłku chorobowego. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r. I UK 70/12 LEX nr 1675215) Bezwzględnie ocena, czy ubezpieczony podjął pracę zarobkową w czasie korzystania z zasiłku chorobowego, zależy od okoliczności konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza od rodzaju i zakresu czynności, które wykonywał. Sporadyczna, incydentalna lub wymuszona okolicznościami sprawy aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego (wyrok SN 2014.02.06 II UK 274/13 LEX nr 1455233 wyrok SN 2010.03.03 III UK 71/09 LEX nr 585848 postanowienie SN z dnia 25-01-2016 III UK 82/15) Nie można jednak uznać za czynności nie związane z pracą zarobkową, czynności co prawda incydentalnych, ale wykraczających poza to, co jest konieczne do "zachowania" działalności gospodarczej (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r. III UK 11/08 OSNP 2009/21-22/292).

Badając zasadność zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego Sąd II instancji zważył, że w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. postanowiono, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak SN np. w uzasadnieniu orzeczenia z 11.07.2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna

ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebrany materiał dowodowy.

Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, a ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne są – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowe. Argumentacja Sądu Rejonowego w tym zakresie jest wszechstronna, pełna, uwzględnia całokształt materiału dowodowego, jest logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym a przez to zgodna z dyrektywami oceny dowodów wynikającymi z art. 233 §1 k.p.c.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie I sentencji wyroku oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję tutejszy Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800). Wysokość kosztów została ustalona na kwotę 240 złotych. Apelacja została złożona w dwóch sprawach o sygn akt X U 622/18 i X U 1233/19, które następnie na podstawie art. 219 k.p.c. zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Jednakże owe połączenie na podstawie wskazanego przepisu jest tylko zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy, nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności i nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. W konsekwencji, w razie połączenia przez sąd kilku spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, zwrot kosztów procesu przysługuje stronie odrębnie w każdej z połączonych spraw (postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012r., I Cz 164/11, Lex nr 1254636).

Przewodniczący Sędziowie